

Teorías do fin

Reunido o xurado da 37ª. Edición do Premio Cidade de Ourense de poesía o 14 de outubro do 2021, presidido polo alcalde de Ourense, Gonzalo Pérez Jácome, e composto por César Lorenzo Gil, Xosé Rodríguez Díaz e Lorena Conde Martínez, actuando como secretaria, con voz e sen voto, a técnica de Normalización do Concello de Ourense, Mónica Fernández Valencia, acordou por maioría concederlle o premio á obra *Teorías do fin*, de Antonio Seijas.

1ª. edición, 1ª. impresión, 2022

© Antonio Seijas, 2022

© Aira editorial, 2022
Follas Voadoras, SL
Praza da Torre Lombarda, 1 Baixo
32660 Allariz

aira@airaeditorial.gal
airaeditorial.gal

Deseño da tapa: Jorge Campos.
Ilustración da tapa: Antonio Seijas.

Impresión: La Imprenta CG, Paterna, País Valenciano.

ISBN: 978-84-124512-6-9
Depósito legal: OU 66-2022

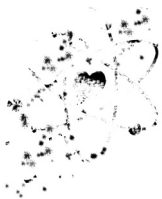
Reservados todos os dereitos.
Esta obra está protexida pola lei.

Teorías do fin

Antonio Seijas

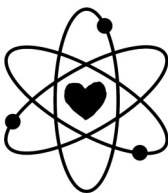

Aira

1

BIG FREEZE

Big Freeze. *A gran conxelación. A entropía tende a aumentar neste universo en expansión. Fin das diferenzas térmicas. O espazo baleiro entre galaxias será cada vez máis escuro e frío. As estrelas estarían condenadas á morte térmica ao esgotaren o seu combustible nuclear. Universo frío, morto e baleiro.*

I

O demo corre
con traxe e zapatos
pola herba verde
Corre coma o outono
cando anticipado asoma no verán
Cando os días berran dourados

O demo non é máis que un home distinto
con máscara vermella
Cos ollos tan abertos
que chegou a ver a realidade
Amigo dos vellos de cortiza
Amigo dos nenos de onte

A familia dos aires mornos
leva o perfume da indecisión
Campos abertos como refuxio da memoria
Desexo e reliquias
Mírame como se fose quen ti quixeses ver
Como se as decepcións
fosen pantasma que nunca viches
Só expiración da néboa

II

O olor:

Da auga pozada nas charcas

Da terra mollada e as miñocas

Das brañas e o fiúncho

Dos derradeiros talos do maízo que rendidos podrecen

Do estrume dourado devorado pola calor

Da herba e o sangue reseco nos xeonllos

de cando as crianzas comían a terra da vida

a mancheas

Sen freo nin pausa

Coa voracidade acelerada

da vertixe do descubrimento previo á extinción

Planetas extrasolares

As follas esmagadas polos lugares

onde non nos atopamos

O cheiro penetrante

do xurro

xorde

xordo

O demo é só un home que camiña

No rebumbio compasado das cantariñas

ti orbitabas a centos de metros por enriba da miña

[cabeza

Só tratei de arrincar días aos días
recortar as desvantaxes da vida non vivida
Coller o aire a presadas
Tragalo coa ansiedade
de quen procura o sol
para beber o lume
Xustificando cada erro
Chorando o desatino
Inevitable veneno
o destino

O demo foi
nun tempo
un neno de onte
Cando aínda había luz no mundo

No seu

Retornar no sorriso das corolas
(engado de insectos)
dun campo de papoulas
Desprezo da memoria do que fun
Desprenderse dun mesmo
sen decatarse
no recanto do verán
que se pousa nas leiras
mentres os animais pacen calmos
e os insectos trazan órbitas excéntricas ao seu redor